

Ravno tedaj potrka nekdo na vrata, in ko se odpro, vstopi gospa Zofija Kandučeva. Od veselja so vse vzklknile, vstale in ji hitele nasproti.

„Kako nas veseli, draga Zofka,“ je gostolela gospa Češkova, „kako nas veseli, da si prišla!“

Žaneta Galetova: „Smo že mislide, da si zbolela. In prav pomilovale smo te.“

Gospa Lavrinova: „In za zgled smo te postavljal! Kako si dobra gospodinja in izvrstna mati!“

Gospa Gogalova pa ji je nalila kave ter ji odrezala kos rumenega šarklja. Nato pa je izpregovorila važno: „Da bi jih le imeli obilo takih prijateljic, kot je naša Zofija!“

(Dalje prihodnjič.)

Tam daleč.

Poslala je tri ptičke v svet
v izhoda daljne kraje . . .
odplule brzokrile so
skoz polrazcvele gaje.

In prva se povrnila: —
„Tvoj ljubi meč si brusi,
oj, oster bode bridki meč,
ko z vragom se poskusi . . .“

Poslanka druga govori:
„Ej, kak se v solncu bliska
ta svetli meč — ta bridki meč,
po krvi dragi vriska!“

In tretja tiho govori:
„Tam daleč na poljani
krvav leži mladenič bled —
in stražijo ga vrani! . . .“

M. P. Nataša.

